

— Ще има да чакашъ! — изсмѣ се кокошката. — Пъкъ и сто яйца наведнажъ сложиха!

— Защо ще си играя съ по десетъ-петнадесетъ? — отвърна спокойно, но предизвикателно люпилнята.

— Ще те видимъ! Измжти по-напредъ, че следъ това се хвали!

— Мжтила съмъ, и пакъ ще мжтя!

— Ти не си никаква люпилня, ма, ти си единъ простъ сандъкъ, и нищо друго! — кипна квачката и перушината на шията ѝ настръхна.

— Ще видишъ какво съмъ! — закани се люпилнята и се отпустна спокойно въ своя жгълъ.

Така се скараха дветъ съседки. Гледаха се накриво, и само понѣкога си подхвърляха остри и обидни закачки. Люпилнята бѣше по-мълчалива, но пъкъ гледаше много гордо и присмѣхулно. Квачката не можеше да понася това, дразнѣше се, къркаше ядно и постоянно слизаше отъ полога. Ту пиеше вода отъ прѣстена-та паничка, ту се разхождаше важно. Обидно ѝ бѣше, че нѣкакъвъ нищо и никакъвъ сандъкъ се е напъналъ да мжти яйца и пилци да води. И не десетина-петнадесетъ, а тъкмо сто! Тю, каква подигравка съ мжтенето!

— Та сто пилета ще пове-дешъ изведнажъ, а? — обърна се подигравателно квачката. — Малко ти сж, да бѣше по-искала още стотина!

— Малко сж, — отвърна сериозно люпилнята, макаръ и да разбираше, че съседката ѝ я подиграва. — Има голѣми люпилни, тѣ излюпватъ по десетина хиляди пилета наведнажъ.

— Ко-ко-ко! — изкиска се кокошката. — Че кой ще ги води толкова пилета?

— Тѣ сами си се водятъ.

— Видишъ ли, какъ ти хванахъ лъжитѣ! — изкрѣка радостно квачката. — Че де се е чуло и видѣло пилета безъ майка, а?

— Почакай малко! Ще видишъ!

— Ти чакай!

Когато стрина Колювица надникнѣше въ стайчката, квачката се пукаше отъ гордостъ. Защото ѝ носѣше житце и прѣсна вода, обикаляше я, галѣше я. И поглеждаше недовѣрчиво къмъ люпилнята.

— Охъ, похабихъ толкова яйца! — тюккаше стрина Колювица. — Та кой гледа яйцата, ами безъ пилета ще остана тази година!

Кокошката пърхаше отъ радостъ. А когато стопанката излизаше, тя се обръщаше тържествуваща къмъ люпилнята: